

Kerkverhaal 7

Wij zijn gereformeerd.

Ik was 10 jaar oud en we waren net verhuisd, vanuit Veenwouden naar het, voor mij toen nog, grote Harlingen.

Begin april 1966 was het en vlak voor het weekeinde. Eén dag later al lonkten de kerkklokken.

Mijn vader vond, dat het onzin was om naar de kerk te gaan die eerste zondag, er was nog geen tijd geweest om een beetje de weg te leren kennen: "Ik weet niet eens waar die kerk precies staat en jij weet dat ook niet", zei hij tegen mijn moeder.

Maar zij voelde beslist de roep om zich onder het Woord te begeven en mijn zus en ik moesten mee. "Die kerk vinden, dat is toch helemaal geen probleem!"

In Veenwouden liepen we altijd naar de kerk, dat ging over een smal pad langs het veld, zodat we binnendoor op de Swette vlakbij het gebouw uitkwamen.

Maar die ochtend zette mijn vader drie fietsen uit de schuur.

Met moeder voorop gingen we op pad. Het eerste kerkgebouw werd voorbij gefietst.

'Christelijk Gereformeerde Kerk', stond er met grote letters op.

"Nee", zei ze, "wij zijn gereformeerd! Dat weet je toch wel?"

Speurend ging het langs het treinstation en verder de stad in tot op het Franekereind.

We bereikten het punt waar drie ophaalbruggen zich verdringen voor de ingang van de Engelse Tuin.

Ze stapte af en sprak in de stroom mensen (kerkgangers natuurlijk) een wildvreemde meneer zo maar aan: "Kunt u mij misschien zeggen waar de Gereformeerde Kerk is?" Hij vertelde haar blij dat het de kerk was die we daarginds aan de Singel konden zien liggen. "Ik ga er zelf ook heen."

Mijn moeder dankte beleefd en wij stapten weer op de fiets om naar diezelfde kerk te gaan. In het voorbijgaan groette ze onze 'wegwijzer' nog eens en hij wenste ons een gezegende dienst.

Later, weer thuisgekomen, vertelde ze mijn vader dat het heel simpel was geweest en dat we mooi op tijd in de kerk waren aangekomen. Het gebouw was veel mooier dan dat in Veenwouden en haar indruk was ook dat ze een goede dominee hadden.

Hij preekte misschien wel een beetje langer, of was het alleen deze keer maar?

's Middags en de weken daarna gingen we allemaal naar de kerk aan de Singel.

Maar na ongeveer een maand veranderde dat plotseling, mijn moeder had op de markt een oude kennis getroffen, ene Annie. Thuis hadden ze wel eens tegen elkaar gezegd, dat het wat vreemd was dat ze Annie noch nooit in de kerk gezien hadden.

Die woonde toch ook in Harlingen.

Annie had voorzichtig geïnformeerd of het niet eens tijd werd dat ons gezin de kerkgang weer op zou pakken, verwarring bij allebei!

De Gereformeerde Kerk, die mijn moeder eigenlijk gezocht had, stond een eindje verder in het stadje en de aardige meneer werd achteraf niet zo aardig meer gevonden.

Hij had ons tenslotte zo maar naar de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt gestuurd.

De deugniet!

Ate Klomp